

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

De incarnatione - Cod. Ettenheim-Münster 216

Aubry, J. P.

[S.l.], 1713

Quaestio 1ma

[urn:nbn:de:bsz:31-122286](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-122286)

Tractatus theologicus De incarnatione

Obiit. Scholastica proplator hoc anno erit incarnationis mysterium
 quod utina ea felicitate populi a nobis intelligi, quo
 illud s. Joannis cognovit ac declaravit, post huius
 enim peritiam quae tractatus ab ipso Celo laudat
 Dulice. Credo in verbis: bene. Scripsit de me. stoma.
 verum nobis illud sperare non licet, illud si nos agere
 a quo e, ut hoc maxime anno s. Doctores et laicos
 ac vulgus inhaerant, quae sit una, de possibilitate
 Incarnationis. articulus inq. quid nomine incarnationis intelligatur,
 item quid sit natura, suppositum, persona, Hypostasis
 Subsistentia, personalitas ac suppositivitas.

Ex libro Quae sit una Joannis petri
 Ambrosii de possibilitate Incarnationis philippia magistri
 articulus inq. s. philippia studio
 Quid ratione Incarnationis intelligatur item
 quid sit natura, suppositum, persona, Hypostasis, substantia
 Subsistentia, personalitas ac suppositivitas anno 1713

1. Et quae dicitur sumus, et lamoradiant, haec voces
 uno cum exponere oportet, ea quae sunt de incarnatione et
 mala intelligentia si pauca olim in Ecclia circa
 incarnationis mysterium haerere et caetera.

2. Incarnationis haec prima intelligitur quae est illud
 mysterium, quo, ut Joannis ino dicit, verbum caro
 factum est, seu quo Dei filius factus est homo.

2

Cum felicitas nra huic uniti e physice et quide
 in unitate persona. hoc e ita, ut quamvis compositu
 et illis duplicem involvat nra divina nra et
 nra, n' in duplici, sed una illa et persona unu
 suppositu, et simul Deus e et homo. Deus quidem
 quatenus divina, hoc vero quatenus includit huic
 nraa porro dupliciter sumi, et in carnis ingredi
 nra et in casto ee. accepta in fieri idem e ac
 actio ponitiva dicta unionis, qua dicitur verbu
 divinu huic nra unitu e in unitate persona
 accepta in casto ee idem e ac ipsa unio verbu
 inter et humanitae, et si novis, Christy totu ee
 verbo et humanitae inter se unitis resultans.

3

Nra apud theolgos significat alienius substantia
 raon illa specifica, qua in definitione dicitur
 expressi solet et a Graecis usur, a Latinis
 vero essentia solet appellari prescendendo an
 sit una et multiplici, an per se et in alio subsistat
 dicitur a Boetio; unamquamque rem in forma
 specifica definita.

4

Suppositum ab eodem Boetio definit, qd substantia
 completa indivisa substantia, vi cuius definitio
 cetera recepta ad suppositu requiritur igit, ut si substantia
 si ve ens per se subsistens et n' existens per unio
 in alio digniore, vi cuius requisiti a parte
 suppositi n' solum excludit accidens et pars
 compositi et filii et integralis, sed nra huic
 Christi, quia licet ipsa sit singulare quidem
 habens nra completa, in ibi n' subsistit per
 se, existit in alio digniore nra verbo An
 uniti, et in Christo, cui in e.

Non in exclusivis verbis, quod licet univocum nomen
 non in existit in complexu digniore, quia Christo
 non est aliquid solo verbo dignius. Quod requiritur
 ut sit substantia completa sine habere, nam completa
 unde licet ad reale contra corpus sit aliquid singulare
 et per se persistat, et non existat per unionem in alio
 digniore, non in est suppositum simpliciter eoque a natura
 ordinata sit, ut cum alia substantia non corpore
 constituat una naturam adaequatam. Et hoc requiritur
 ut sit substantia individua, id est determinata
 singularis, et non coram sine incommunicabilis pluribus
 per identitatem, cuius rationis defectus, in primis
 natura velis, ut hoc in genere, non est suppositum, deinde
 nec natura divina a personalitate praecisa, nam
 licet proprie non sit aliquid unum, sed non sit aptum
 ita inesse pluribus, ut in ipsis multiplicet, in non est ita
 singularis, ut non sit aliquid communicabile pluribus
 per identitatem, cum deo factis cum pluribus personali-
 tatis realiter identificet

5. Persona nomine intelligitur singulare, per se subsistens,
 habens naturam realem completam, sursusque a Boetio reseruat
 natura realis indivisibile substantia, adeoque persona esse
 ad suppositum, ut suppletur ad superius, cum omni persona
 sit suppositum, non est suppositum sit persona, si illud tunc
 quod involvit naturam realem, atque idcirco persona dicitur esse
 non est dignitas, solumque ad locum inter hoc et aliud
 atque an opinio.
 Hypostasis idem est ac suppositum maxime apud Graecos.
 Saepè in scripturis simpliciter pro sola persona, unde
 in unis, per quae verbum humanitatis unum in unitate
 personae, hypostatica, appellatur, eoque id est sit Hypostasis
 ac persona

4

9. Subsistentia à patribus quide accipitur pro
se ipsa subsistente. hoc est pro ipso supposito ac
persona à Scholasticis in Gregor. impo possum
accipitur pro ipso suppositibilitate aut personalitate
sive pro modo quo res per se subsistit.

9. Suppositivitas demum ac a personalitas
pate quide denotare videntur quod quanda metaph
in qua suppositus ac persona denominatur, sicut
aetas est forma animae, sicut in nomine suppositivitas
ac a personalitatis intelligitur sola per se subsistentia
aliquid intelligitur in illud, quod per hanc subsistentia
nam complete ac regulariter supponitur. quare vero
hoc potest an positivum aliquid & negativum, & ratio huius
à ratione distincta sequenti articulo declarandum est
articulo 10. quid ratio suppositi ac persone supponatur
ratio.

Articulus 2. Ius

Quid ratio suppositi ac persone supponatur ratio.

9. Certum est imo in divinis suppositurae persone
ratio supponatur aliquid positivum ipse nihil aliud
quod distincta, filtrationis qua plures quibus sunt
et quomodo à ratione divina distinguantur ad beatitudinem
Deo pertinet.

10. Certum est ad id quod in Christo ratio suppositi ac persone
supponatur aliquid positivum à modo ratione huius homi
divine, ut potest cuius contra Christum aliquid positivum
supponatur. nota ante dicta.

Certum est duo esse supposita, scilicet reale nec determinate
aliquid superaddere, cum deo sit, verbum assumptum
determinata sua natura, personam vero assumptam

11

Certum est quoque suppositum ac persona sua non
superaddere aliquid illi nec distinctum, nec personam
atque personam illi offerre, nec notiam et quo ad modum
significandi, sicut Entitas differit ab ente, alioquin
enim in Christo res ipsa non daretur nisi posset, quia hinc
et persona daretur, et sic verbum suum ad assumptum
vere assumptum in persona sua ad opem in Christo
daretur duplex persona divina et humana, ne erroneus
fessat enim celebri controversia, quid sit deum
et suppositum creatur, inde consentes a conceptu nostro nec
superaddat, an possit, quid, an negat.

12

13

Dicendum. Suppositum creatur nec completa, regulari
ac incommunicabili, nihil aliud superaddit, quod negotio
unionis seu incarnationis in alia substantia digniore
ad eam nihil esse aliud, quam naturam in se ipsa, creatur
completa, regulari, nisi unita cum alia substantia, cum
qua graduat totum aliqd perfectius ac dignius, cui in qua
principio inchoat eius operatio, sicut in qua
Scotus eiusque complures sectatores, Holzer, Salneron,
ac praeter alios recentiores, sicut, Conrardus, qui
sua disp. et hanc sententiam expressit, et in qua
vera propugnat, eamque in suo thoma trinitate
multis testimoniis ostendit, contra creatur aliosque
thomistas, ita quod parat, varquet, aliosque, Kurmos,
qui volunt, quod suppositum superaddat, entitatem positivam
illamque substantiam et absolute, et modale
incomplete, que nec ultimam, et completam substantiam

6.

Et ultima illius perfectio ac terminus, cum quo
reddat alius in communiabile.

51

pro. Conclusio: pro Concilia et s. patres, a synodo
Consules citati papam operant. Christum esse factum
hoc verbumque assumptibile, nam ad cum omnibus
suis proprietatibus. aliquid hoc saltem fore, si persona
natura humana peccata dicitur, et quoniam in qua
ultima complectitur spirituales et quoniam perfectionem
illius, nam cum hoc est proprietate quoniam humanitatis
quod in n. assumptibile, aliquid assumptibile in illa natura sed
cum persona humana. Item s. patres, papam in altera
dicunt ac respondent. Verlostantur, in Christo non dari
personam creatam, humanitatem Christi non esse personam
humanam, quam quia non existit, sed ac separata, in
alio digno nomine. Verbo cui unum, et potius Christo
cui in illa lingua pars illius, nequaquam mentione
de Carentia aliquid perfectionis ac complectitur
positivum, quod in poterant imo et debebant, eadem, si
talia complectitur positivum agnoscere, poterant
enim ac debebant eis respondere, ubi modo dicitur
non possent, ideo in Christo non esse creatam, quia natura
humana Christi caret qualitate quoniam positiva ad
rationem personam creatam requisita

55

pro. ad naturam assumptibilem et non requisibilem, quam ut
substantia completa singularis ac inloquum, aliquid, posse
subsistere et non in alio digno nomine. aliquid ad hoc non
requisibile, entitas positiva, et habet in creatura sufficienter
per se natura completa individua, cum ratione unionis
per quam in digno nomine, tunc existat, qui ostendit, nam in
et natura completa, et in substantia completa

Edo cum sit individua unitas receptionis, & cum sit
 singularis et plures reales distinctis & identitate inco-
 municabilis. Et sic per negationem unigeni cum dignitate
 talis natura in sensu composito negatur & incommunicabilis
 per unionem cum dignitate. Quod tamen per hoc quod non existat
 in alio dignitate natura cum per se ipsam ac propria existit
 estque in iuris ac divina sua proprietate, nisi per se
 patet, et indicat in divo thoma dicitur plura quae sunt
 articulo istius in opore, ubi dicitur: nam ratio huiusmodi dicitur
 esse suppositiva, quia videlicet supponit dicitur, quae ad hoc
 pertinet, eorum ipsa, eorum recipiendi, atque natura humana
 in ratione natura completa per hoc praecise, quod existat
 nec unita sit suppositiva dignitati & id, cui dicitur unum
 operatur igitur, cum sit aliter dicitur non possunt igitur
 hoc individuum natura humana hoc ipso quod non sit unita
 dignitati & suppositiva.

16

per istos alios divi thoma testimonio si enim dicitur
 illi quodammodo articulo & ad istam rationem reddens, cum
 Christo non dicitur apud istos persona humana, cum in
 assumptis natura humana individua, ait: et dicitur individuum
 in genere suppositiva est in reali natura ista persona
 & sola. Illud quod per se existit, non autem illud, quod existit
 in alio personae: licet ergo natura humana natura sit istam
 individuum in genere suppositiva, quod in se est, separatum
 existit, & in quodam relatione ipse in persona verbi dei
 quae quem & non habeat personalitatem propria. Verum
 eadem questione articulo isto ad unum autem deo in personis
 horum de unione ad ad quodammodo personam, quia
 ad ad quodammodo in eis conueniunt, ut res de existant
 & in Christo unum ad unum est ad unum aliter
 principaliori.

8.

Bonu' euid' de quib' q'to artio id ad rōn' aut. nāc
 apūmpla n' tēe p'p'ia personalitas, q'les defectu
 alieius, q' ad p'fectione sua nāc p'rtinet, p'
 p'ler additione alieius, q' ē supra hūcā nāc, q' ē
 tūc ad divina personam. Et vico lib. q'to Contra
 Gentiles Cap. 23. ait. derogare p'fectioni Incarnatōis
 Dei veluti, si aliquid eoru' que nāc hūcā p' hōi, ei debeat
 et quib' aliisq' p'lib' locis talis patet, unctō s.
 doctore nāc hūcā per hoc p'cedit, q' n' existat in alio
 dignione, habere sūb' persona. Et contra hoc ipso q'
 illa existat in alio dignione, n' habere sūb' persona,
 adeoq' persona hūcā nāc hūcā nihil superaddere p'p'ia
 negatō talis, inexistētia.

19.

Sed imo p' divina nāc suppositi ac persone superaddit
 aliquid positivū nāc, ubi et in Capitulo: q' est in pure
 creatis. Cum enim cognōs suppositi persona ad p'p'ia
 tentia habeant p'cipue et Mysterio s. s. s. s. s. s.
 et Incarnatōis, et hinc vult notionē per sūm, recte
 dignū, sicut ad pure creatis, alia quo ad hoc ignota
 et q'ntū, quia personalitas creatis ē participatō
 quādam personalitatis in creatis: q' cum ista aliquid positivū
 nāc superaddat, em illa tale aliquid superaddat. Et
 nego. Cui. Nāc enim divina hoc ipso q' sit nāc p'fecta
 ad eop' ing'le bona postulat ing'le ad intra comunicari: ip'
 autē se ing'le comunicare, nisi dāt p'cedet p'ntio ad
 intra, eadēq' inter se dividitū, adeoq' nisi nāc superaddat
 aliquid positivū nāc relatio, puta p'ceditū, alia
 quarū qualitat' una cum nāc complet' seu q'ntū aliquid
 ita singularē, ut n' sit comunicabile p'lib' per identitāe
 q' ad nāc suppositi requiritū talis autē nāc n' p'nt
 in creatis.

Ad q̄m: dist. Personalitas creata accepta eundem
visum in recto e participatio aliqua personalitatis dicitur
con. sicut in q̄ dicitur in obliquo nego ant. creata, nec
completa ac singulari per se subsistere, atq; adeo ipsa
subsistentia, suppositivitas ac personalitas huiusmodi
nego existendi per se, n̄ e neca nihil sed involvit
em et quod principaliter ac in recto aliquid positivum
ap̄e actuali existentiis ipsa nata complete ac singulari,
cum id sit nata tale subsistere per se, ac existere illa
et n̄ in alio, nego accipitur ac in recto importat ipsa
existentiā talis nata, nego vero existentiā in alio
obligo.

Quando in hac sententia involuta sunt Conciliorum definitio
quā Nestorius ant. ostendit. ^{etiam} de ^{hunc} hunc hunc
humanitatis Christi unita verbo n̄ habere propria
sive huius, verbum nata illam ap̄umendo n̄ ap̄umisse persona
huius, in Christo n̄ dari duas personas, divina scilicet et huius
iuxta nos autem q̄ has definitioes nihil aliud sup̄et definitio
veip̄a, quam nata huius, q̄o fuit unita alteri scilicet
scilicet verbo n̄ retinuisse ulterius nego e unionis cum
alia sup̄stalia, q̄o aliter e evidens, nec indiget
Concilii definitio: q̄o e. q̄ uno retortio in d̄rios
defini e nata huius, q̄o fuit unita Christo n̄ retinuisse
personalitatis propria n̄ verbo n̄ personam, s̄ nata huius
fuisse ap̄umtam, adeoq; in Christo n̄ dari duas personas,
iuxta ipsos autem sic n̄ aliud sup̄et definitio, quam nata huius
Christi, q̄o unita fuit verbo, n̄ retinuisse in se entitatis
aliquam positivam s̄nter exclusivam talis unionis, q̄o
veritas e per se manifesta nec indiget definitio Conciliorum.
Hanc nego ant. ubi enim e Belarmino lib. 3 de incarnatione. 19
cap: 5to, ubi explicat heresim Nestorii, colligit, iste

In illis duas in Christo personas adstruit, volebatque
 in eo naturam humanam retinuisse propria personalitate in
 qua dicebat, unionem, quae verbum assumptum humanitatis.
 In eadem unionem physicam, & nec moraliter, sed affectivam,
 qua Dei filius naturam humanam Christi specialiter assumeret
 illamque in omnibus specialiter modo dirigeret. Cum illa
 faceret unam eandem, quo plurimum antiquorum Corda et
 anima dicuntur unum cor et anima una. pro qua
 errore dum Concilia definiunt, humanitatem unam
 verbum non retinuisse personalitatem propriam, verbum non
 personam, de naturam humanam illam assumptam se ipsam
 deum definiunt, ac si definiunt, verbum naturam humanam
 sui assumptam, et eadem non moraliter sed affectivam
 de vere physice uniret, ac per hoc naturam humanam amitteret
 naturam personae humanae, quae definitio atque non oratione
 nec de hac veritate aliunde, evidenter ostendit.

20.

Post Etio si persona natura completa, suggerendo
 negatio inestentia digniore, ^{erit} ~~erit~~ denominatio aliqua
 negativa, quia totum, quod ad eam unam, sui ple^{ne} negatio
 involvit, cum simpliciter dicitur negatio. De supposito
 ac persona si sunt denominatio negativa. Quod in o^{mn}ino
 si supposito est entitas entitatis moralis, ut plerique advenari
 solent, cum ipsum suppositum ac persona erit totum morale.
 Quae si: Nam erit denominatio aliqua negativa, hoc est talis
 cuius forma denominans latet partialiter involvit,
 negatio, in posterum. Etiam Con: Nam erit denatio negativa
 hoc est talis, cuius forma denominans adaequate distul.
 in mera negatione, cuius modi denominatio est per bene
 et minus nego Nam

 Obi. Ho videt absurdum qd conceptus experimentalis
 expressus per pronomen Ego. si negat. hoc autem qd. dicitur
 e absurdum, qd conceptus experimentalis expressus per pronomen
 ego. si negat. sed unum id qd importat in recto, si dicitur eius
 essentia, singularitas ac existentia rae sua. Con. absurdum
 qd ille conceptus sumptus secundum obliquum. si negat. nego. Maj.

Obi. Ito. si persona sua n' dicitur entitas positiva sua superaddita et
 per quam haec in rae substantia dicitur completa. si rae
 sua esse sola accepta iam est substantia completa. qui a se
 ad existendum nec ad operandum unquam postularet unum
 substantia, in quo solo substantia completa existit. hoc vero n'
 est in nihil. Al. p' qd quia si ex rae sua et verbo, ut byse
 sentit, n' potest fieri unum per se, cum iuxta philosophiam et dualis
 entibus completis n' potest fieri unum per se. Obi. imo n' apparet
 sua magis repugnet ex duobus entibus completis fieri unum
 per se, quam ut fiat unum per se ex uno ente completo, et
 altero incompleto, qd in ad verum admittunt, cum iuxta
 ipsos ex verbo, qd e' ens completum, et ex rae sua, quo sine
 subsistentia propria iuxta ipsos e' ens incompletum resultat
 Christo, qm' e' unum ens per se. Obi. disto allatum respicere
 hic ex duobus entibus completis rae n' potest fieri unum per se
 Con. nequid' supernaaler nego ~ p' dicitur. ex duobus completis
 quorum utrumq' e' creatum, n' potest fieri unum per se. dicitur
 quorum unum e' creatum alterum increatum nego ant. h' obijctio
 rae sua p' rae rae completa, cum nihil aliud exigat, quo
 rae rae completa, quia in ipso longe melius e' se unum
 verbo, p' se per se existere e' supernaaler complebilis per
 unione cum verbo ad faciendum unum per se. p' rae rae.
 Obi. ultimo si per hoc illud rae sua n' p' rae rae, qd n' unum
 aliter substantia, si n' potest subsistere per hoc qd unum
 aliter substantia, sed et verbo. at qui rae sua Christi

Hoc hoc subsistit, quod unum alteri substantia non
 verba. Ideoque passim dicitur subsistere in Christo
 per substantiam verbi, item personalitatem verbi
 reddere humanitatem subsistentem quod est in uno rege est.
 licet enim ad verum populum dicant, humanitatem et Christi
 subsistere per substantiam verbi, et hanc reddere humani-
 tatem subsistentem, in locis et vobis in propria quia ubi est
 et hanc una per quod est art. 120 in voce aut illa
 subsistere dicitur quod non in alio sed in se existit. hunc
 ritus autem Christi non in se sed in alio existit. quod proprie
 simplicitas ac absolutio. Ergo illa non subsistit et potest nec
 subsistit per substantiam verbi, neque hunc personalitatem
 illa reddidit subsistente unde nec potest nec quibus
 nec est. et hanc unquam ita loquitur. sed ante dicitur illa
 humanitatem Christi subsistere in verbo, solum volunt, illa
 in ea verbo per unione, non vero quod verbum aut substantiam
 personalitatem eundem sed solum humanitatem nominans
 subsistente sicut quod idem dicunt, verbum subsistere
 in humanitate Christi, non volunt, quod humanitatem Christi sit
 solum nominans verbum subsistens, et hunc, quod est in se
 unum verbum, aut quod respectu eundem humanitatis verbum
 exerceat officium persone, in quo verbum est quod in dicitur
 in Christo, qui primo ac principaliter habuit operam
 ipsius humanitatis Christi. quod si in humanitas in Christo
 vere in subsistit per substantiam verbi, licet dicitur
 populi 200. quod. Maj. licet non sit subsistere substantiam
 propria ac jure creata per hoc, quod unum alteri substantia
 non verbo con. non sit per hoc subsistere substantiam
 increata ac aliena rege. art. 120. in populi
 sit in carnis et quomodo eius populi et cognosci populi.

23

13

art. 13
an possibilis sit Incarnatio &
quomodo eius possibilitas
Cognosci possit?

Dicendum ino Incarnatio non dubie e possibilis 24.
ita certa omni orthodoxorum? plura efficiuntur et omnino
sufficiens e hoc, qd factu ee rem revelavit, tunc dubie
fieri pot. Alioqz fieri potest luminis radii n. refracti.
filii Dei nos ee. factu Deus revelavit. ps. claj e,
manifesta. Alii qd tot ee omnes fere paginis Novi Testamti.
de Chro passim loquentibz: ee abtel has veris quoad
revelatione divinas ostendit. In iisdem argutis, quibz in
tractatu de fide pch veritas ac credibilitas nostra
Religionis

Dicendum 2do Incarnatio spectata rase vere reali 25.
n e cognoscibilis evidentem ab illitu creato five humo
five angelico. ita post qd psona suavit. hie. dicitur
Leet. una aliqz theol. Cont. et indicat ab. pto ad
Ephasios d. ubi hoc mysterium vocat investigabiles
mysteria Chri, et factu absconditu a saeculis. qd ipse
ps. pater, uno veluti ore pronunciaro videt. qd
passim hoc mysterium appellat omni no vitan super
eminenti novitate, ineffabile in sermone, omnino ignota
Intelligentia, v. miracula miraculosa, summano
mirabilis, qua et alia plura testimonia videri ee
apud Catholicos suar. Hic vero e v. enim necus adeo
mirabilis evidentem cognoscere per species p. p. p.
et quidam hinc v. mediate in se, v. per species abstractas
mediate in alio v.

Ita prius, quia obli quo ad passiva superna, qualis
 est unio hypostatica, species passiva est omni superna, atque
 adeo nulli nisi ex parte debita. Non potest, quia nullum
 est medium, nullum in rebus creatis, exemplum in quo est per
 se talis unio in Deo fieri posse, et facta est
 naturalis et alia revelatio demonstrari queat.

26. Dixi autem probabiliter Incarnationis non esse luminem
 reali cognoscibilem evidenter, an enim cognoscibilis sit
 ab illis Angelis facile potest, nisi potest dubitari
 quare cum fuerit plenus theodis, certum est, quod
 illis in Angelis se sibi rebus aliis potest, sicut
 cognoscere potest, et nulla unquam de hoc est
 cognitio habet, et si in hanc questionem incidere
 suorum ingenio discutere velle, vellet, prohiberet
 et hoc suum opus, et potest in ista rebus in di-
 nari, et quod quia hoc est mysterium ipsi occurreret
 talia arguta, quae si ab eo non evidenter in cognoscibile
 ad se ostenderent, in seclusa et revelatio vero, in
 seclusa et non potest implicare.

27. Sed in eo quia in se est probabiliter Incarnatio, adeo
 verbum physice uniri potest, non hanc evidenter potest
 in se mutari. Hoc evidenter impossibile, ut verbum
 in se mutetur, cum mutabilitate et in se dicat imper-
 fectione, verbum autem est in se perfectum, quod non potest
 quia mutari est aliter se habere in se, postquam
 ante, verbum autem post Incarnationem aliter se haberet
 in se, quae ante. Sed nego, et dico, non potest
 posse in se mutari, et ita potest uniri, non hanc
 physice, ut ab hac acquireret nova aliqua perfectione

De estimabilitate Con. se en nego Majestatis Incarnati
 affert quod nullus in humanitate asumpta, nisi in verbis
 asumptis. Dixerim enim, quod verbum per identitatem
 continet id perfectionis et bonitatis totius, quod se eius
 conuentione cum humanitate resultat, haec vero haec
 cum sit limitata cum perfectione nisi per conuentionem, adeoque
 illius conceptione perficitur et intelligitur natura.

Dices ino verbum sit per unionem recipere haec praeterea
 posse Mereri, posse ordinere, prout huiusmodi, quia praeterea
 subigit sit estimabilia: go. R. nego ant. Et ad idem haec
 praeterea sit estimabilia respectu humanitatis, quia est in
 in nisi sit estimabilia respectu verbi, ergo nullum huiusmodi
 praeterea additur perfectioni in fine verbi quod esse potest
 Compleat aliis perfectis ac estimabilis, quam sit per
 verbum.

Dices ad id si verbum per tale unionem nihil perfectionis
 accipit a natura humana, unio haec est per se verbi nisi sit sine go.
 R. nego ant. finis enim illius est per se verbi et utique
 perficitur natura humana, quam in talibus haec si perficitur, et igitur
 et licet omnis alia unio physica pro fine habeat
 hanc naturalem perfectionem, nisi sit sequitur quod non sit
 possibile aliam unio, cum finis sit per se unio, et per se perfectio,
 quod si licet alteram naturam secundum perfectionem in fine.

Obij. ad id si verbum potest unio physice humanae, potest
 esse subiectum talis unionis, ut pote quia in illo recipere
 utem potest esse pars totius Compleat, et verbum sit subiectum
 per se verbum nec sit esse subiectum physice unio creati, nec pars
 physice compositi, cum subiectum physice et unio physice
 dicat imperfectionem et perfectibilitatem go.

Hic nihil deest.

Si nomine subti nil aliud intelligat, quod quod qualitercumque
 respicit et afficit in se, presentando an sit aliquid perfectibile
 & si similes si nomine subti intelligat se illud, quod per se in se
 constituit aliquid inaequale a se in se presentando iterum
 an sit aliquid perfectibile a reliquis constitutivis, & si poterit
 fieri maj: & negari. Mi. Cum ^{vero} pro subti ac plis subti, ce
 rapim a theologia accipi solent, quatenus in se in se
 est aliqua imperfectio illius, quod subti & pars appellat, hinc
 rectius negat maj: quod si petat, quomodo quod a theologia in se
 verbum, in quo ab unione suppositiva in se afficit per
 sua essentia constituit totum Christum inaequale a se distinctum
 hoc vocari ab iis terminis pure subti, nec mirum videri, &
 quodus novis nova in vocabula a theologia imponantur. 31.

Si cetero saltem verbum respectu humanitatis vel soa, sunt quia
 vis actus & soa repellit illud quod actuali, hinc quia in se
 perfectus humanitatis & verbum requirit soa, cum de se soa
 sit in se quodam incompletum et per unionem suam cum altero
 completibile. Sed et sic: Maj: vel soa, si nomine soa intelligat,
 id, quod per unionem suam alterum magis perficit, presentando
 an vicissim ab altero perficiatur et completatur, hinc ab
 si intelligas nomine soa id, quod per unionem suam alterum
 perficit, ut vicissim ab hoc perficiatur et compleatur, hinc ab
 debeat, nam sicut theologia nomen subti, subti, ita hinc
 soa sicut accipiunt pro eo, quod vicissim perficitur et completatur,
 hinc ad utendum subti pro eo, quod vicissim perficitur et completatur,
 & si subti ple aut soa.

Si cetero vero igitur verbum nec uniri ut humanitatis, nec sicut
 unire & agere, sic uniri & pati, & verbum pati ac perfici
 requirit, quod cum requirit uniri. 32.

¶ Regis sequela. ad p[ro]p[ri]etate[m] s[er]u[er]i. Nam unum e[st] pati respectu eius
 ¶ unione[m] recipit transeunt, respectu illius, q[uo]d unum alteri fire
 re captione unionis regis.

33. Si res 3tio Deo nihil addi p[ot]est q[uo]d nec p[ot]est alteri uniri. ¶
 Con: an: Deo nihil addi p[ot]est additione proprie dicta qua p[ro]p[ri]a
 Con: additione improprie dicta, qua p[er]ficiat illud, q[uo]d p[ro]p[ri]a
 addit rego.

34. Obi[er]it 3tio Deus n[on] p[ot]est assumere p[ro]p[ri]etate[m] creatu[re]: q[uo]d natura
 ¶ regis Con: p[ro]p[ri]etate[m] enim e[st] p[ro]p[ri]a p[er] se p[ro]p[ri]etate[m] sive n[on]
 existens in digniore. si vero Deus assumere[m] p[ro]p[ri]etate[m] creatu[re]
 hoc p[ot]est ut p[ro]p[ri]a p[er] se et in digniore p[ro]p[ri]etate[m] uti
 p[ot]est: et n[on] est, quia n[on] p[ot]est p[er] se in altero digniore p[ro]p[ri]etate[m]
 natura[m] vero creatu[re] e[st] indifferens, ut p[er] se e[st] in alio digniore
 p[ro]p[ri]etate[m].

35. Obi[er]it 4to Inter extrema univ[er]salia dari s[er]u[er]i p[ro]p[ri]etate[m]: p[er] Deum
 inter et n[on] d[icitur] inflat et dicitur nulla e[st] p[ro]p[ri]etate[m] e[st]
 ¶ dicitur verbu[m] et humanitas magis inter se dicitur, quam
 p[er] se dicitur et p[er] se dicitur. p[er] se n[on] p[ot]est inter se
 unari p[ro]p[ri]etate[m] p[er] se certim p[ro]p[ri]etate[m]: q[uo]d res verbu[m] et humanitas
 ¶ dicitur dicitur et dari p[ro]p[ri]etate[m] habitudine, ut eius unum
 ab altero ut p[ot]entia ab actu p[ot]est queat. Con: si dari
 p[ro]p[ri]etate[m] ext[er]ioris sive p[ro]p[ri]etate[m] regis: p[ro]p[ri]etate[m] ante p[ro]p[ri]etate[m]
 dicitur inter Deum et n[on] d[icitur], quo magis enim p[ro]p[ri]etate[m] e[st] verbu[m]
 eo actius e[st] ut p[er]ficiat humanitate[m] et quo imperfectior
 dicitur e[st], eo magis indiget p[ro]p[ri]etate[m] aliena, et quo magis
 aptitudine aliquid habita ab ext[er]ioris p[ro]p[ri]etate[m] accipiendi.
 ¶ dicitur dicitur magis verbu[m] et humanitas magis inter se dicitur
 dicitur, inaequalitas in p[ro]p[ri]etate[m] Con: dicitur in
 p[ro]p[ri]etate[m] rego

si summe calidum et summe frigide n̄ possunt inter se uniri
 physice, p̄venit id, et cōtra unita q̄ tractatis, quia n̄ possunt
 habere eandem qualitatis in eis se oppositas: verbum autē et humanitas
 licet p̄ se habeant inaequalitatem in perfectione, t̄n̄ n̄ h̄nt ad
 invicem oppositas, unde n̄ cōtra h̄nt inter se per se h̄nt
 que repugnet unioni

19

36

Si ergo pro verbo uniri potest humanitas, potest et uniri nec
 irreali: si enim potest uniri nec realis in se distant
 in perfectione, t̄n̄ ē realis, tunc n̄ potest uniri cum quoque reali et
 imperfectiori quia potest humanitas. Consequens videtur absurdum
 et contradicendum maius est, quod. Et dicitur hoc negat h̄: si enim
 ubi in maiore supponitur, nulla potest specialis repugnantia in eo
 quod Deus unam naturam irreali, eodē modo potest uniri nec reali
 n̄ potest pluri, impossibile est ut eius unam naturam em irreali
 cum in unione illius cum reali nulla potest ostendi repugnantia.
 Dixi verō transact, quia licet dicitur communior et dicitur
 admittat, eodē implicentia nec est p̄ se verbi, nec natura irrealis
 ostendi potest, atq̄ de facto in tempore nostris Christi verbum
 manserit unum p̄ se inanimato atq̄ p̄ se irreali, t̄n̄
 n̄ desunt, qui negant negant facta de hac irreali n̄ ordinata
 de se ad existentiam et integranda natura irreali a verbo
 assumpta et assumenda, qualiter erat ipse Christus in tempore
 mortis ordinatus ad existentiam humanitatis aut sequis
 unata multos inanimatus, ad eandem humanitatem integranda
 quorum ratio est, sum quia est t̄n̄ in se videtur esse esse, ut
 quod usutu, lapis et t̄n̄ om̄ quia unum verbi cum natura
 creata et actus suam animis, cuius t̄n̄ animis amicitia
 natura irrealis capax n̄ ē, sum deniq̄ quia n̄ satis apparet t̄n̄
 per sealam unione potest intendi, qualis in ostendit in
 unione verbi cum natura sua.

337. Si ces adde si verbum populi unius cum natura sua, si cum
 eadem populi in unius angelus seu persona angelica:
 frequenter est falsum, nam angelus per se habet unionem
 in operibus in ecclesia altari in originali, adeoque amitteret
 naturam personam. Et rego Mag: si ratio oblatu, adeo
 si natura, non angelus amitteret naturam personam, cum in ecclesia
 illius dicitur, in seipso altari, et digniori, sicut amitteret ea quae non
 antequam papa sua a pontificatus episcopatibus in aliquo digniori, tunc
 haberet hoc cum utraque dicitur autive, sumpta dicitur in alio se
 ipsi et
 persona, cum ratione scilicet in composito de utraque natura angelica, est
 utraque et natura. Dum autem verbum unius naturae, non per hoc amittit
 praesentiam naturae, veritas ostendit naturam personam in persona
 divina, quia licet in talis unio in natura inchoat ex parte
 alii scilicet composito de ipsa et ea natura, non incipit
 inchoare alii si digniori, cum persona divina in seipso
 sit in seipso et perfectioris.

338. Si ces adde si verbum populi naturae angelicae unius cum natura
 sua, et cum illa constituitur una persona, quia si istud
 compositum non existat utrumque in alio si digniori. Respondet
 sequela si primo sit in potentia absoluta, sufficienter in
 meli carnis talis unio est ostendit in seipso et in seipso
 ratio per se et in partibus inter alia unione, et in ter
 unione per se tunc sumantur. Rego 3. carnis per se
 per se et in seipso, quia si ostendit unum personam
 et ob duas naturas unitas, simul est personae et unius.
 Rego enim rego sequela, quia licet in seipso natura huius
 et natura unius inter se unius populi, non in seipso et in seipso
 rego cocerunt pro ut non tunc ostendit seipso et in seipso
 per se hanc enim intelligit tale est, quod simul est
 huius et per unum personam talis natura unius et in seipso.

Provero tale ens. qd. formal sit hypocy et unus per
unitate supposito. qd. cum in illa lau n uno in hoc
manifestat qd. trinitas involvat.

39

Obj 3to Deus e immensus nulliqs terminis circumscriptus
qd n pot uniri qdosi, alioquin qdosi. Circumscriberet.
R. negio qdosi sicut tam da realis toto unih qdosi,
toco la qdosi n Circumscribitur sic Deusdum unih qdosi
qdosi pabio n qdosi, et quamvz qdosi qdosi de loco in
loca movet, n uno em qdosi, sicut da, movet d
quia Deus unih qdosi, ut abiqs percipit extra qdosi
iam existat, da vero si unih qdosi, ut extra qdosi neller
parte unione qdosi n existat: uno aute extremu ad
motus unius seipem n vaigat moveri em alteru, qdosi unu
seipem iam prius e in loco, ad que alteru seipem movet.

Obj 6to qdosi n da qdosi. supponit. sicut Angelu lucina 240.
em reali Comprehendi oia peata in seipem naa huas: qdosi em
Cognoscit Capacitate eligi sive potentia obedienciae p qdosi
qua n ad recipienda unioa hypostatica cum verbo. atqui
hoc ipso Cognoscit videnter pot qdosi n recipiendi. R. nego
Con: quavis Comprehendat obedienciae naa huas potentia,
in ea em n videt explicite ac pccratim ois terminos ad quos
e de realis, cum hoc ad rei Comprehensione n sit n pccratim
alioquin videret em explicite pot qdosi n recipiendi. Sed sic est
in hac mysteriu trinitatis, ad cuius intuitu illiqs huas elevari
pt. ad Comprehensione n pccratim, s. velle Cognoscit
qua de se Cognoscit n s. sive tanta claritate, ad qdosi n pccratim
pccratim n pccratim res illiqs movere ad obedienciae n pccratim
potentia aute oia unioa naa creata cum ipse n qdosi n pccratim
obedienciae n pccratim, ad quos efficiendos n recipiendos

Supernatales elevari potest, si respicitur eorum distinctio in
 specie: alios vero angelus vel comprehensionis
 huius cognoscit quidem illud habere in se a se
 seu potentia essentiali propria, vel cum se exper
 Supernatales in se potest aliquas perfectiones sui substantias
 inter quas recta est unio hypostatica, si in cognoscit
 clara ac distincte, quana sunt omnia perfectiones
 substantia, quae huiusmodi Supernatales potest in se respec
 atque vi talis cognitionis non potest distincte cognoscit
 quod huiusmodi recta unio hypostatica est

71

Dices. Arguitur, quod nulla apparet simpliciter in
 unione hypostatica, quod omnes rationes, quae pro
 apparet solvere ipsas melius, quam solute sunt in nobis.
 sic. sic dicitur: autem, nullae ipsi apparet evidenter
 carnis in unione hypostatica, quod omnes rationes in quibus
 occurrentes, solvere potest recte negando, sicut et
 evidenter concludere con: quod eas evidenter solvere potest
 demonstrando sicut rationes omnes in falsas et quod mere
 sophismata nega potest faciendo solum ostendit non esse
 deus incarnatus repugnare: ut si faceret pro se, ea potest
 et demonstraret, quia aliter evidenter potest, quod
 ostendit nulli: sicut ratio plures arguitur in unione
 et cogitabili adversarii. Et quidquid opponi potest vera
 fallacia: hoc autem nullae ratione potest, quod ante nobis de
 pacto pro carnis certa est in se, quia aliter et revelatio
 certissima certis fingit de existentia, et quod de popularitate pro
 ratio

qd qno d'annes videtur cognoscere, Christe deum
 et solus de Marii cap 4 et sua cap 4. hoc aut cognoscere qd
 per lumen vere reale, cum nulla illi habuerint illustratio
 supernaale, qd abta opposita sententia carnalis, eodem
 et proter illis populus cognosce qd per lumen vero reale,
 et quid e videtur. &

Ea miracula Christi qua Demones per vires sua cognoverunt
erant superna quae ad naturam illius in se habent. Sed et erant effectus
tales qui solum in potentia per illius virtutem fieri possunt, in
quibus erant reducti, non vero quae ad substantiam, quales sunt illi
effectus, quos per virtutem in quibuslibet creaturis naturalibus
possibilitatibus superat vires, et essentia solius naturae unius autem
hypostatica personae est non illius quae ad naturam in quo ad
substantiam artus quae in impliciter persona divina possunt
simul assumere eandem naturam suam.

artus 47
an enim plures personae
divinae possint simul
assumere eandem
naturam suam.

77

In hac questione proponitur cum s. Thomas hic quae 3. art. 2.
et cor. dicitur non illius quod dicitur in ceteris s. spiritibus
personas personam simpliciter soluisse in carnis artus assumere
humanitatem, quia ad id magis se pugnant quod unum quae
alteri personae. Controversia autem an fuerit spiritus, ut duo
et hae personae divinae simul assumant eandem naturam
naturam suam. Solutio ad res quae hae, et hae, nisi aperiatur
quae s. Thomas hic quae 3. art. 6. hoc quod dicitur in
p. 2. et apud hunc locum aliorum affirmat. Cum quibus

75

Dicendum potius possunt plures personae divinae simul
assumere eandem naturam suam. Quod est ad divinitatem personae
possunt habere eandem naturam suam. Quod est ad divinitatem personae
semper hae coniungi per unigenitum cum natura sua nisi et plerumque
possunt se recipere in personam suam, quae in se et solent
sibi et solutione obiectiva patet.

Obby uno qua supposito num. 44 di pater popet em incarnari
 popet em generari. De pater n' ut generari, ubi nec spiritus S;
 nam pater spiritus e' ex ingenitu. p'ius d' in q' spiritus
 p'parari q' d' Con: p' generari d' mitti. De pater n' ut multi-
 q' nec in carnari. q' d' d' per incarnatione persona in carnata
 dicit Caleros haes d' hio: De adoptivo q' cum q' d' d' d' d' d'
 p' participas quaedam d' h'ois n'alis, solus d' d' d' d' d' d'
 in carnari. Q' d' d' d' d' p' pater popet in carnari, popet em generari,
 generari temporali, per qua' ipse quodammodo communicare
 naa con: popet em generari generari aeterna, per qua'
 ipse communicare naa divina nego. ad ma' d' d' d' d' d' d' d'
 q' carnari persona ab alio procedente, qualis e' d' d' d' d' d'
 spiritus S; e' mitti con: in carnari persona n' procedente qualis
 e' pater e' mitti nego d' d' d' ad hoc enim ut persona divina mitti
 d'
 p' pater n' ut generari, ubi nec spiritus S;
 nam pater spiritus e' ex ingenitu. p'ius d' in q' spiritus
 p'parari q' d' Con: p' generari d' mitti. De pater n' ut multi-
 q' nec in carnari. q' d' d' per incarnatione persona in carnata
 dicit Caleros haes d' hio: De adoptivo q' cum q' d' d' d' d' d'
 p' participas quaedam d' h'ois n'alis, solus d' d' d' d' d' d'
 in carnari. Q' d' d' d' d' p' pater popet in carnari, popet em generari,
 generari temporali, per qua' ipse quodammodo communicare
 naa con: popet em generari generari aeterna, per qua'
 ipse communicare naa divina nego. ad ma' d' d' d' d' d' d' d'
 q' carnari persona ab alio procedente, qualis e' d' d' d' d' d'
 spiritus S; e' mitti con: in carnari persona n' procedente qualis
 e' pater e' mitti nego d' d' d' ad hoc enim ut persona divina mitti
 d'
 p' pater n' ut generari, ubi nec spiritus S;
 nam pater spiritus e' ex ingenitu. p'ius d' in q' spiritus
 p'parari q' d' Con: p' generari d' mitti. De pater n' ut multi-
 q' nec in carnari. q' d' d' per incarnatione persona in carnata
 dicit Caleros haes d' hio: De adoptivo q' cum q' d' d' d' d' d'
 p' participas quaedam d' h'ois n'alis, solus d' d' d' d' d' d'
 in carnari. Q' d' d' d' d' p' pater popet in carnari, popet em generari,
 generari temporali, per qua' ipse quodammodo communicare
 naa con: popet em generari generari aeterna, per qua'
 ipse communicare naa divina nego. ad ma' d' d' d' d' d' d' d'
 q' carnari persona ab alio procedente, qualis e' d' d' d' d' d'
 spiritus S; e' mitti con: in carnari persona n' procedente qualis
 e' pater e' mitti nego d' d' d' ad hoc enim ut persona divina mitti
 d'

49.

p[ro]p[ter] q[uo]d d[omi]n[u]s si d[omi]n[u]s & t[er]t[er]ia persona un[de]q[ue] ord[em] nec
 sua[m] u[er]gent[ur] illi n[on] in un[de]q[ue] nate d[e] persona, atq[ue] un[de]q[ue]
 in un[de]q[ue] persone e[st] ita un[de]q[ue] ut q[ui]s una persona: q[uo]d si
 a l[ite]ra persona un[de]q[ue] e[st] n[on] sua h[ab]et una l[ite]ra
 persona, d[e] implicat[ur] q[uo]d d[omi]n[u]s illi: un[de]q[ue] in un[de]q[ue] persona
 e[st] ita un[de]q[ue] ut ea nate op[er]ant[ur] et si q[ui]s ap[er]t[ur] n[on] h[ab]et
 una l[ite]ra persona con[tra] ut ea nate op[er]ant[ur] et om[n]ib[us] op[er]ant[ur]
 simul acceptis q[ui]s una l[ite]ra persona, nego.

49.

p[ro]p[ter] q[uo]d si n[on] h[ab]et h[ab]et p[ro]p[ri]etate p[ro]p[ri]a n[on] p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a
 aliena, q[uo]d in si h[ab]eat una p[ro]p[ri]etate aliena n[on] p[ro]p[ri]a
 habere h[ab]et, nam sicut per p[ro]p[ri]etate p[ro]p[ri]a n[on] h[ab]et
 terminat ac sicut in se ip[s]a ita ut n[on] p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a ad aliu[m]
 p[ro]p[ri]etate alia ex p[ro]p[ri]etate ita per una p[ro]p[ri]etate
 + aliena p[ro]p[ri]a uerbi, terminat ac sicut in uerbo ita ut
 ut n[on] p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a ad aliu[m] p[ro]p[ri]a et in ex p[ro]p[ri]etate
 ita per una p[ro]p[ri]etate aliena p[ro]p[ri]a uerbi terminat
 et in loq[ui] q[uo]d p[ro]p[ri]a ac terminari. q[uo]d nego con
 d[ist]inguere quia pure creatis p[ro]p[ri]etate p[ro]p[ri]a n[on]
 p[ro]p[ri]etate nego d[e] unio[n]is cum alia p[ro]p[ri]etate q[ui]s
 n[on] p[ro]p[ri]a n[on] h[ab]et p[ro]p[ri]etate p[ro]p[ri]a et p[ro]p[ri]a aliena
 quia ut i[n]ta p[ro]p[ri]etate d[e]bet ac un[de]q[ue] cum alia p[ro]p[ri]a
 implicat ante in ternis n[on] h[ab]ere nego d[e] unio[n]is n[on]
 cum alia p[ro]p[ri]a, et simul h[ab]ere p[ro]p[ri]a un[de]q[ue] alia p[ro]p[ri]a
 at uerbo p[ro]p[ri]etate aliena aliena n[on] d[e]it nego d[e] unio[n]is
 n[on] cum alia p[ro]p[ri]a, p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a unio[n]is d[e] cum alia
 p[ro]p[ri]a, unio[n]is ante n[on] cum alia p[ro]p[ri]a n[on] ita d[e]it
 unio[n]is unio[n]is n[on] cum alia rursus p[ro]p[ri]a uti p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a
 sicut illam excludit nego unio[n]is: un[de]q[ue] n[on] e[st] p[ro]p[ri]a.

Sed eto si possunt dari plures cae totales in actu a do. sapienti
 eundem effectus et in eodem genere cae efficientis: qd nec possunt
 plures personalitates dividere terminare eandem naturam. Quia
 transcat aut. nego com. divaritas e, quia si darentur plures cae
 efficientes totales respectu eundem effectus, darentur illi unum ce
 et quidem quavis illam totaliter, qd nullis videt. successum
 adeoq. impossibile: at vero tres persona divina agnoscunt
 eandem humanitatem periantibus unionibus communicant in omni
 humanitas n. unum et id. ce. d. tria, tres, scilicet personalitates
 diversas, hoc e. seipsas.

Si ces in nullo genere. caaru pt dari multiple cae totales, atqui
 quilibet persona divina humanitatem agnoscit, est cae totalis in
 genere. cae fortis qd d. d. si: Nam in nullo genere caaru
 dari pt multiple cae totales respectu eiusdem effectus omnino
 transcat, respectu diversorum nego. Nam effectus fortis, quem
 personaliter, v. g. pater, loquitur cae fortis et quidem totalis
 tribueret, est natura generata personalitatis patris, quae
 effectus n. tribueret personalitatis filii, quia hoc n. faceret
 natura huius de terminata personalitatis patris, et filii, unde
 n. tribuerent eundem omnino effectus, sicut si eundem max
 univocis sua loc, n. est in genere cae fortis, sua natura fortis
 respectu eiusdem effectus omnino, et diversorum, eod. n. quae venant
 unum illud compositum, et duo inadequate distincta.

51

52

Sed eto si finis ac effectus fortis cuiuslibet persona divina
 si naturae huius univocis, est n. ut faceret pat. personam, hoc
 faceret totaliter unam illarum, qd quavis illarum tribueret
 totaliter eundem effectus fortis. Quia nego. Nam ut enim
 non re. sicut e. persona divina natura huius univocis n. g. aut. hanc
 persistere hanc, cum ac absolute. Cetero si potius facit illa
 n. persistere, et dato qd faciat illa persistere. Quia
 dicitur: Nam finis ac effectus fortis quae generis, cuiusq.

personae est facere sua sua subsistere. transeat, est huius
 personae effectus totus et perfectus ac numericus, cumque
 personae regis facere humanitatis subsistere est finis
 cuius quodammodo genericus, perfectus, vero autem numericus
 cuius unius est facere, illa subsistente hoc determinato
 modo, ut per subsistentia patris, alterius alio modo, ut
 per subsistentia filii. effectus autem totus in genere
 est. Si in illa serie, inquam ac numero bene per se est
 a pluribus suis totibus causantibus totaliter, et hoc genericum
 non autem perfectum ac individuum. si si perfectus per se est
 causae finalis est huius et huius, utrumque ubi causae finis et effectus
 totus genericum, est facere totum existere in loco, atque
 huius finis preparat quavis totaliter, quia quilibet hoc
 preparat, altera in ablati. finis autem perfectus, ubi causae
 huius est totum facere existente in in quolibet loco
 in hoc determinato modo huius, et finis huius, huius
 faceret illud existere huius, et si una preparat alium effectum
 quae altera.

Si cesset apparet finis ob que beatitudinem suam simul
 subsistentia patris et filii, per hoc enim nec
 personae unius aliquid accederet a finalibus, nec sua
 sua. si personae, quia eorum quilibet est in se perfecta
 et assimilabilis in se unione, cum humanitate, nec per
 hanc magis perfectus. Si regis ipsi sua sua, quia sunt
 una persona divina agens perfecta, assimilabilis est ad se, nec
 huius via per una huius agens perfectus sua sua que per omnes
 huius simul, quod huius regis autem. si enim per huius huius
 eandem humanitatem asumeret, ille per se per se quod

Perficere inmediate, et in ea pro nobis pateret, et alia, mereret
 nos ad virtute et rebo. A exemplo pro institueret, et hoc
 ipse magis manifestaret sui ga nos anora, vicibus ad
 maiores sui amos nos provocaret, si qd et ipse. specialem
 quando gloria sua latissa accepione possit facere, et nos
 meritorum, unde n' deest q' in huiusmodi incarnationis.

57

Quo ymo si tres plura abuerent eadem naa haad de suo
 illi diceret, pater, filius et sp'g sanctus q' per
 comuni caoe formatus, cuius est pater et visum. q'ntia
 p'p' nam mata s' pater, q' dicit de filio hois in cennu' om
 e de filio Dei, s' de filio hois in hoc casu diceret qd
 est pater: qd idem diceret de filio Dei. Et nego cons
 emphatic' dicit: quidquid dicit de filio hois ut p'brille
 per hypostasim filii em dixerit de filio Dei. ~~Con~~
 ut p'brillente per hypostasim patris nego illa: et dicit
 Mi: s' de filio hois ut p'brillente per hypostasim patris
 dicit qd est pater Con, ut p'brillente per hypostasim
 filii diceret qd est pater nego illi s' eam identitate
 personaru' cum eadem naa d' h' naa n' lauit ut una persona
 personam cogit de altera, longe minus id lauit utio
 cum eadem naa sua, x'oe e' quia simul hoc exatu' hoo
 est unum, s'ib'q' personis p'ter unione hypostatica
 sicut unum. Conus e' unum per identitate. s' in
 p'p'illente relative, atq' adeo recte in concretis
 pater et filius et p'vity s' distinguere n' adeo q' n'
 possint invicem p'edicari.

55

¶ **Q' d' d'.** In tali casu v' dicitur h'ic p'p'illente ex p'vity:
 pater e' h'ic hoo, h'ic hoo et filius, qd pater e' filius.

vel. hic hōs ē pater, filius ē hic hōs. qđ filius ē pater, qui
 filiosus ē pater. Cong et in hypothesi nostrā gelusiois
 utraqz pater et vera, alio con gelusio: hoc vero ē
 absurdū. In nego hōs. nam pater ē qđ dicitur hō filiosus in
 divinis et falsi: pater ē hic Deus, hic Deus filius. qđ
 pater ē filius, hō hic Deus ē pater, filius ē hic Deus, qđ
 filius ē pater: ita in allati filiosus exponitur philosophici
 et cepis pateris. regna ē qđ dicitur. peccant apđ in eo, qđ
 mediu nō inordinat et nō dō, quo em in filiosus exponitur
 nō requirit, ut enim qđ dicitur debeat in eo v.g.
 filiosus maior habere hunc sensu: pater ē qđ dicitur, qđ ē hic
 hōs. hōi. vero hunc: qđ qđ ē hic hōs ē filius. tam ante
 nō hnt hunc sensu, qđ maj. ad istu: pater ē aliquid qđ ē
 hic hōs. hōi. vero istu: aliquid qđ ē hic hōs ē filius
 unde patet filiosus nō ē bonu.

66. Obij ultimo: si plures persona simul asumerent eandē
 naturā humanā sic ut unū hōs ē cent plures. v. g. cum 5 hōm
 quoslibet art. 6. ad unū Communis, una vlti fore hōs. qđ ē quia
 hōs ē geretur qđ dicitur pater nō ē qđ nō habet pater
 nō ē. qđ dicitur hōs pater nō ē nō habet pater, nisi pater
 pater nō ē multiplicem em nō ē, uti patet in divinis, nō hnt
 hōs pater nō ē, hō unū hōs ē Deus pater unū nō ē pater
 impotētia per geretur Deus. art. 6. qđ an om una
 persona divina asumere possit simul plures naturas humanas.

art. 6. stus.

an em una persona divina
 asumere possit simul plures
 naturas humanas.

Si cerdū. p̄t em una p̄sona divina asumere plures p̄sonal
nās huāas. Ita cum S. tho. quāst. 1. art. 1. em 1. co. et 2. 59
Cōs alioqu. hāc ē de p̄se q̄ dicit hancōm personā dicitur
p̄mul terminare nāc divina et huāa. q̄o p̄t em plures p̄sonal
nās huāas terminare, cum nec ex p̄te p̄sona divine nec ex
p̄te nāc huāa ulla appareat repugntia.

Obij. ino. si popel una p̄sona divina adumere plures nās huāas,
popel em p̄mul asumere una huāa et altera argub. ea
hōc fieri n̄ p̄t. alias enim eadē p̄sona est p̄mul angelus et
hōo et per communicatōem dicitur angelus et hōo de p̄mice
popel p̄cedi cari dicitur. angelus et hōo. I. v. i. p̄m. h. q̄ p̄t.
ad nāc dico. n̄ n̄ magis fore absurdū, quā q̄ de dāto Deus
et hōo p̄cipit in chās de se. unice p̄cedi cū in dāto d̄ eū et hōo
et hōo ē Deus, de notādo per eū mōdi p̄dicationes n̄ in dāto
nāc divina et huāa. p̄ sola unitatē p̄sona utraq̄ nāc termi
nantis.

Obij. 2o. si hoc fieri popel, dāri p̄p̄ent p̄mul plura capita ac 59.
supremi p̄ncipes hūmū mundi, quā quāvis nāc huāa unatē p̄sona
divina est caput totiq̄ mundi. hōc autē monstrōm fore n̄ debet
repugnāt. q̄ nego h̄ quēla, quā plures illa nāc huāa d̄ d̄
p̄sona divina unatē n̄ q̄libet nāc huāa p̄p̄osita nec plures
p̄sonas, d̄ una h̄uāa habentez quā nāc. atq̄ n̄ cōnt plura
capita ac p̄ncipes p̄ unū d̄u.

Obij. 3o. si una p̄sona asumere popel plures nās huāas, popel
em una p̄sona asumere una nāc huāa et altera alia. p̄ hoc fieri
n̄ p̄t, quā p̄t h̄c in hoc casu plures mundi gubernatores est. p̄
h̄ p̄p̄at mōji nego. n̄. ad vācō d̄ico, q̄ licet d̄ d̄ d̄ d̄ d̄ d̄ d̄
plures mundi p̄ncipes p̄p̄ice int̄ se d̄ d̄ d̄ d̄ d̄ d̄ d̄ d̄ d̄ d̄
sēu velle d̄
unū totiq̄ mundi caput.

61. Obi ullius. si una persona ageret hoc simul naas
 huius, & foret unq. plu. hos, & plures. solum s. homo
 quast. actus aut sp. ad id. Coniung. fore unum. huius
 eam ad multiplicacoe & extensio n. potest. mult. p. l. ca. l. ca.
 explicite per illa signuata, & requirat eam multiplicacoe
 suppositum: in tam autem posito foret unum. huius
 necq. in unq. plu. hos, sicut si unq. hos. Cal. ut plures, aut
 aut plures simul veritas per indit. p. l. unitae suppositi n.
 duo, s. unq. plu. circ. arte, unq. veritas. quastio & de
 de existentia in carnis. art. imq. an facta iam sit
 In carnis. et quomodo illig. existentia p. l. potest

art. imus

an facta iam sit In carnis et
 quomodo illius existentia
 probari possit.

62.

Dicendum. In carnis iam e. facta. Conclusio q. d. ret. p. l. i.
 p. l. i. n. o. s. t. r. a. a. r. t. i. c. u. l. u. s. a. p. u. d. J. o. a. n. n. e. i. m. o. i. n. v. e. r. b. i. s.
 c. a. p. t. u. m. V. e. r. b. u. m. C. a. r. n. i. s. f. a. c. t. u. m. e. s. t. h. a. b. i. t. a. v. i. t.
 i. n. n. o. b. i. s. e.

63.

Huius in veritate se opponunt imo. Athari, qui nullum omnino
 r. d. o. g. e. n. t. i. l. e. s. q. u. i. n. v. e. r. u. m. e. s. t. i. s. t. i. p. h. i. l. i. p. h. i. q. u. i. v. e. r. u. m. D. e. u. m.
 a. g. n. o. s. c. u. n. t. n. e. g. a. n. t. i. n. C. h. r. i. s. t. u. m. e. q. u. i. d. q. u. i. s. i. p. s. a. n. e. a. d. p. o. s. t. e. r. i. t.
 f. i. t. o. m. e. t. a. r. i. q. u. i. p. r. a. t. e. r. v. e. r. u. m. D. e. u. m. a. g. n. o. s. c. u. n. t. e. m. h. o. m. i. n. e. m.
 n. i. l. i. u. t. D. e. u. m. d. o. l. u. i. u. t. m. a. g. n. u. m. a. l. i. q. u. e. p. r. o. p. h. e. t. a. a. c.
 v. i. r. u. m. s. a. n. c. t. u. m. e. s. t. o. J. u. d. a. i. q. u. i. p. r. a. t. e. r. D. e. u. m. e. m. C. h. r. i. s. t. u. m. a. l. i. q. u. e. i. n. t. a.
 a. d. m. i. t. t. u. n. t. u. t. i. n. r. e. g. e. n. t. i. l. l. u. s. i. a. m. v. e. r. i. f. i. c. a. t. u. r. a. a. s. p. e. r. t. a. n. t.